

Fantóm Prahy, ukulele, softbal, mŕl a dvojník.

Môj príbeh je určite v niečom podobný ako ostatné , ale zároveň je z objektívnych dôvodov úplne iný.

S partiou ľudí som chodil na rôzne akcie a raz v januári roku 1999 sa to stalo. Bolo to na lyžovačke v Jeseníkoch. V jedálni po večeri sa každý jal svojej zábavy užívať, vládli rôzne prevažne stolné hry. Ja som ako tradične sadol medzi priaznivcov adrenalínu to znamenalo hra Fantóm Prahy. Ide v nej o to, že sa fantóm pohybuje Prahou 30- rokov po užšom centre za pomoci drožiek , električiek, lodnej dopravy a raz za 4-5 ťahov sa ukáže a cieľom ostatných hráčov je mu uzavrieť cestu. Vždy to bolo vcelku napínavé. Potom, ako sme jednu takúto partiu skončili , som sa zodvihol a šiel okolo stolu, kde moja najlepšia kamarátka Irena hrala s niekým akúsi hru . Chvíľku som sa na to pozeral, boli tam akési písmená zložené do slov a prišlo to....Veľmi ma to zaujalo. Keď sme ukončili túto podvečernú zábavu, požičal som si túto hru do chatky a s mojimi 3-mi spolubývajúcimi sme začali hrať. Hrali sme do 2. hodiny nočnej, bola to samozrejme česká jazyková verzia. Hneď som vedel , že som objavil niečo úžasného. Pamätám si, že , sme hrali 4 hry 4x som skončil 2. Dokonca existuje z toho jedna fotografia. Nikto z nich už scrabble nehrá, jeden , jazykovedec Láďa „Slunce“ dokonca doslova dodnes hovorí: „scrabblisty nesnáším“.

Prvý krát hrám scrabble. Láďa je snáď jasný....

Po návrate domov som si ako asi mnohí iní vyrobil z papieru hru aj pre seba, lebo som vedel , že bez tejto hry už byť nemôžem. Zhodou okolností som vtedy chodil na kurz angličtiny. Po hodine sme

si chodievali sadnúť na pivko. Tak som sa vytasil s mojimi vyrobenými písmenkami. Chytilo to aj mojich „spolužiakov“ a to tak, že s jedným sme potom tak tri roky hrávali po reštauráciách scrabble , bolo to občas dosť ostré, slovník nebol.... Vždy sme od začiatku roka začínali od znova a celý rok sme si počítali, koľko má kto víťazstiev. V medzičase tohto obdobia, bolo to myslím roku 2001 , keď sa blížil koniec roku ma napadlo, že by som skúsil hru kúpiť na vianoce. Nečakal som od toho žiadne zázraky, počítal som, že sa to odloží do kúta. Čakalo ma prekvapenie. Prvýkrát v živote som zažil , že sa u nás na vianoce ani nezapla televízia. Hrali sme zas do obvyklej 2. hodiny v noci. Ja, mama , brat, sestra a jej vtedajší priateľ . My 3 sme u toho vydržali, sestru to asi bavilo hlavne kvôli jej milému , lebo potom sa už k tomu nikdy nevrátila. Ale my sme pri mojich návštevách Brezna vždy nejakú partiu dali.

Ďalšia súvislosť s príbehom sa udiala raz v lete, keď sme pri splavovaní s touto istou partiou po postavení stanov v letných večeroch hrávali softbal. Hrali sme to naplno, čoho dôkaz je , že v Hliníku nad Hronom pri jednom ostrejšom sklze som jemne lízol čelusť jednému kamarátovi Marekovi. Na večeri sa sťažoval , že ho to bolí , žen „řízek nepozře“ . Jeho milá, spomínaná Irena , časom povýšila na manželku (tá ktorá mi pomohla objaviť scrabble) doňho rýpala, nech nevymýšľa, nech je a on: že ho to „fakt bolí“ . Po týždni sa odhodlal k doktorovi . Rezultát bol nemilosrdný: čelusť je na kašu a pomôžu len drôty. Takto laboroval celý mesiac. Ona si doteraz na to spomína v dobrom ,ako za ten mesiac poriadne schudol. S ním i s ňou sme takto často na takýchto akciách potom hrávali scrabble, hlavne s Marekom to bolo až tak, že sme hrali aj na lodi pri splavovaní (viď dole).

Medzitým počiatkom roka 2004 mi domáce hranie začalo byť už malé. Mrkol som na internet, či by som si niekde nemohol zahrať a ejhľa. V nedaľekých Babicích u U.Hradiště som našiel scrabble klub. Tak som zavolať a prišiel na miesto. Boli preda len prekvapení, že som Slovák. Hneď ako ma uvítali, sa rozhodlo, že prvý krát skúsia skloňovaný, lebo idú na turnaj. Pre nezasvätených české scrabble sa zásadne aj podľa návodu hrávalo bez skoňovania a ja som nikdy ani iné nehral. Odohrali sa 3 partie a oni, že idú na ten turnaj do Prahy. Aj ja chcem ísť! – „Však sa prihlás“. Volám na 2. deň na zistené telefónne číslo: vy ste Slovák? Chcete hrať scrabble? Chcem!! Tak som do tej Prahy došiel. Bolo to Malej Strane v Tyršovom dome. Dojdem tam, človek sa preda len necíti moc isto, keď nikoho nepozná. Zaplatil som, dostal som vizitku, ktorú ako všetci ostatní pripol na hrud'. Táto vecička, ktorá sa neskoršie už prestala používať mi teda pomohla v jednej veci. Pozorujem ľudí a jeden ma veľmi zaujal. Absolútny dvojník!!! Extrémne sa podobá na Jaromíra Nohavicu. Po chvíli som sa odvážil priblížiť a pozerám na jeho vizitku: Jaromír Nohavica. To nie je možné!!!? Neskoršie som si s ním niekoľkokrát zahral na turnaji.

Turnaj Hradec Králové 2005.

Ale to už sa blížil začiatok. Samozrejme som vyfasoval ako nenasadený niekoho silného na 1. kolo (Voráčková). Nebyť však mojej začiatočnickej neskúsennosti, mal som na zásobníku hádam aj 7 bing, ani jedno som neumiestnil, asi by som partiu vyhral. Prehral som o 7 bodov. To vyvolalo záujem ostatných. Najväčší handicap som pociťoval v tom, že som vôbec nepoznal tie ich cudzie výrazy, na to sme my doma nikdy nehrali. Ďalší menší som mal v tom, že som nemal zažité to skloňovanie. Keď mi v 2. kole Daněk, mistr republiky, položil ódo, čumel som ako puk. Ale chytil som sa. Keď je ódo, musí byť aj módo.... Postupne na turnaji som sa dozvedal ktoré 2 – písmenkové (!!!) výrazy sú ešte platné. ... Tak som sa prepracoval až na moju úroveň =prehral som prvé 3 partie vyhral „až“ vo 4.kole. Celkove som mal nakoniec 4:5, čo bolo dosť slušné -nejaké 60. miesto z 88 hráčov. Tak som odohral asi 3 turnaje a nejak ma napadlo, hlavu mám veľmi chytrú... , že ako Slovak by som to mal skúsiť v svojom rodnom jazyku. Tak sa stalo. Tentokrát bol úvod v Bratislave. 1.5. 2004. Hneď prvé dva ťahy súperky, šlo o trojpísmenkové výrazy, boli neplatné. Možno sa tomu ani nechce veriť, ale nešlo ich prakticky stiahnuť, bol som nováčik atď.... A tu sa asi zrodil základ myšlienky, vytvoriť slovenskú databázu slov pre scrabble. Asi vlastne nakoniec bolo dobré, že sa tak udialo. Odvtedy sa dúfam nič podobné žiadnemu nováčikovi nikdy nestalo. Tak som sa dostal na turnaje a začal som chodiť pravidelne. Spočiatku viac na české, lebo ich bývalo viacej. Medzitým v čase sa objavila na internete Herňa. Prihlásil som sa a bolo treba zadať prezývku. Chcel som Ukulele, ale bohužiaľ ju už za ten krátky čas, fungovala v tej chvíli asi 3 týždne, mal niekto obsadenú. Vtedy som si spomenul na ten softbal na vode, čo sme hrávali. Vždy sa môj tím volal drtiči, čo bolo aj tak trochu trefné, spomeňte na tú čelúšť..... Tak vznikla moja prezývka na Herni. Tak už celých 13. rokov chodím na turnaje a vlastne mám najviac odohraných turnajových partí zo slovenských hráčov. V súčte s českými je ich cez 1300. Zároveň patríam medzi hráčov, ktorí odohrali najmenej hier naživo, nepočítajúc oficiálne partie na turnajoch. Jednoducho nemám s kým reálne potrénovať.

Mimochodom tento text som písal, ako ináč pri hre na Herni, samozrejme som ju prehral s ELOm menším než malým....

Miro